

Årsberetning i valgmenigheden, onsdag den 20. marts 2024.

Ja, det har været et travlt år. Og et år med vores nye rude som det *helt* store projekt.

I september skrev jeg til menighedsrådet, at nu ville vi få mere tid til at trække vejret, -og at vi skulle sørge for at give hinanden mere tid til at have tid.

Men det fik ingen af os, for der kom sygdom, både i menighedsrådet og for Sasha, -og planerne med kommunen om omme bagved tog fart, sammen med udvikling af, hvordan vi kan indrette alterpartiet. Plus det fælles Årsmøde d. 8. juni, – alt sammen ved siden af de løbende opgaver.

Så det har været et år, der har krævet meget; og derfor er al den hjælp, som I medlemmer giver til det ene eller det andet fuldstændig uvurderlig og fuldstændig nødvendig.

Jeg har *tre* emner, jeg vil sige lidt om i aften.

Det ene er mit "usynlige" arbejde.

Det andet er vores nye rude som en del af vores kirkeliv.

Det tredje er om gudstjenesten som en fælles handling.

1) Meget af mit arbejde, er jeg alene om. Sådan er en præsts arbejde.

Og noget af det vil jeg kalde et "usynligt" arbejde, fordi det kun er dem, jeg er sammen med, der ved det. Det er altså ikke synligt her i kirken eller i kirkebladet, som gudstjenester og arrangementer er det. Men det er præstearbejde.

Jeg har fx. stadig grupper for børn på de fire friskoler, på skift, - børn, hvis forældre er blevet skilt og som har glæde af at tale med andre børn og en voksen om det at være delebørn, -være hele børn, trods brud i familien. Siden sidste Årsmøde har jeg haft 4 grupper, og hver gruppe mødes 6-7 gange; det foregår i børnenes skoletid og varer 1 times tid pr gang.

Odense friskole har nu også bedt mig om at have en gruppe med børn, som kan være "i skygge", altså ikke set, i deres familier, fordi der kan være sygdom hos søskende eller hos forældre. Den gruppe begynder jeg efter påske.

Sammen med Anja True har jeg for tiden nr. 2 sorggruppe for voksne siden sidste Årsmøde.

Det er et samarbejde mellem Odense Valgmenighed og Køng/Glamsbjerg sogn. Der er 6 deltagere hvoraf de tre er fra Anjas sogn og de tre andre er kommet med via mig og kommer fra Odense og omegn. De er ikke medlemmer hos os, men de har læst om tilbuddet og lagt mærke til vores valgmenighed.

Den tredje portion, -hvis man kan sige det sådan, af mit "usynlige arbejde" er samtaler og besøg. Og dem har jeg mange af.

Alt det her ser jeg som en selvfølgelig del af en præsts opgaver. Og jeg har kaldt det for "rugbrødsarbejde" i det prædikeværksted, som jeg har haft de sidste 11 år med 3 andre kvindelige præster. Rugbrødsarbejde, - fordi det er noget basalt, der måske ikke ses, men som har med næring at gøre mellem en menighed og dens præst. Det er ikke noget der "flasher" – og det skal det heller ikke gøre! Det er fortroligt arbejde. Det sker *i tillid*, for menighedsrådet og jer har tillid til mig, uden at jeg skal gøre rede for det i detaljer. Og jeg har tillid til, at I stoler på mig og hvad jeg bruger min tid på.

2) Vores nye rude og gudstjenesteliv.

Nu har vi haft vores kunstværk, ruden i 7 måneder. Den har siden september været en del af gudstjenesterne om søndagen, og af begravelser, bisættelser og dåbsgudstjenester.

Dem, der kommer og ikke kender vores kirke i forvejen, de standser op i døren og siger WAUW eller noget lignende. Og så taler de om det lys, der møder dem, og om den varme der møder én, når man træder ind, - fra ruden og fra selve vores kirkerum.

Meget bevidst pålagde jeg mig selv *ikke* at prædike over ruden de første mange måneder! Simpelthen af respekt for jer! så enhver kan sidde og lade tankerne gå; lade ordene, vi hører eller synger, smelte sammen med rudens motiver og lys. Og med vejret udenfor, -om det er mørkning eller fuld morgensol eller snevejr, som det blev 1. s. i advent. Så man kan lade kunstværket tale til én sammen med evangeliernes ord, prædiken og salmer.

Men, her til påske, så vil jeg tillade mig at prædike over ruden! Jeg vil tage små elementer ud fra kunstværket, som inspirerer mig til hver af de fire påskedage og deres temaer: palmesøndag, skærtorsdag, langfredag og påskedag.

Jeg har hvert år til påske valgt en kunstner og ladet 4 af denne kunstners værker være baggrund for hver af påskedagene. Sidste år var det Oluf Høst. Og i år bliver det altså vores egen rude, John Kørnes kunstværk.

3) Til sidst lidt om, at en gudstjeneste er en fælles handling, noget vi gør sammen.

Min ene svigerdatter sagde på et tidspunkt: "er det egentlig ikke et kulturhus, du er ansat i?"

Det syntes jeg var godt set.

Og vi er også kirke. Når jeg efter en uge fyldt af meget forskelligt når hen til søndag, så er det som om søndagens gudstjeneste sammen med jer "samler op" på det hele.

En gudstjeneste?

Hvis jeg selv kommer til gudstjeneste et andet sted, så kommer jeg fra min hverdag ind i et anderledes rum. Og her får jeg tid til at dvæle. Der er stilhed, når bedeslagene begynder, der er salmer som jeg kender og måske lærer jeg en ny. Der er tekster, som jeg har hørt før, men måske hører jeg dem nu på en lidt anden måde end ellers. Og der er en prædiken, som jeg gerne kan forbinde mig med, fordi den taler til noget i mig. Der er altergang, som jeg måske deltager i, -eller jeg bliver siddende for at være i ro. Det er en times tid i et andet slags rum; der er en stilhed, og jeg er sammen med andre om det.

Musik, salmer, evangelieord, prædiken, bønner og altergang, er alt sammen noget, som vi gør sammen ved en gudstjeneste.

Nogle gange kommer man med overskud; andre gange har man brug for, at der er stilhed, fordi man kommer med en stilhed indeni; måske kommer man med en bekymring eller en sorg.

Man ved, man kan komme og være lidt i fred, især når man har brug for fred.

Ved en gudstjeneste giver vi hinanden ro og fred til at være. Om det er i glæde eller man dén dag er ramt af tristhed.

Det her nævner jeg i aften for at begynde en samtale, en overvejelse om det med at klappe af vores to musikere i slutningen af en gudstjeneste. Der er nemlig flere, der har sagt til Anne Grete eller til mig, at det er begyndt at forstyrre. Det forstyrrer den ro eller den stemning af fællesskab, der kan være. Måske er man slet ikke i humør til at der klappes? Men sidder bare og nyder det. Jeg selv har tænkt på, at i dét øjeblik, vi begynder at klappe, så går vi fra at have været menighed, der var sammen om gudstjenesten til at blive publikum, ja, tilskuere. Så når vi klapper af Finn og Carl-Aage, så laver vi et skel mellem de to og jer på stolerækkerne; de bliver optrædende, hvor de før var "en del af" ved at bede ind- og udgangsbede og spille til salmerne, - og I bliver publikum. Jeg

selv står et underligt og udefinérbart mellemsted, hvor jeg ikke ved, om jeg skal klappe med eller lade være. Sammenhængen blev brudt.

Vi er meget, meget glade for den musik, som er en del af vores gudstjeneste, så det er ikke, fordi vi ikke vil vise vores anerkendelse, at jeg siger det her i aften.

Men når vi er flere, der synes, det er begyndt at forstyrre, så må vi begynde en samtale om det. Måske kunne man vise sin glæde, sin anerkendelse ved at gå op og sige det til dem, under kaffen?

Tak for i år! Tak til jer, der kommer og er med til at fejre gudstjenester; med til at arrangementer kan blive gode. Tak for samtaler, tillid og input. Tak for opmuntring.

Tak til menighedsrådet for det gode samarbejde og tak til jer tre, Sasha, Carl-Aage og Finn for det samme.